

Reflexions

TRIBUNA

La Catalunya de Simón Rosado

Ens deixa la defensa d'un país en canvi permanent, obert i alhora cohesionat

JOAN
COSCUBIELA CONESA

PRESIDENT DE LA FUNDACIÓ
CIPRIANO GARCÍA-CCOO

Hi ha persones que ajuden a entendre la societat en què vivim. És el cas de Simón Rosado, obrer metal·lúrgic, nascut a Extremadura i fet com a persona i sindicalista a Catalunya. Ja de molt jove s'incorpora a la lluita sindical a partir de CCOO i a la política a través del PSUC i ICV. Amb el seu compromís cívic el Simón ens ensenya el paper que juga el sindicalisme com a mecanisme d'integració social i ens demostra com el conflicte social contribueix a generar ciutadania responsable. Cal recordar-ho en uns moments en què manquen il·lusions col·lectives i quan alguns pretenen negar al conflicte social fins i tot el dret a existir.

Com moltes persones arribades d'altres indrets s'implica en la defensa dels drets democràtics de Catalunya com a poble. Durant la Transició, contribueix a la construcció social i nacional de Catalunya, el gran i darrer projecte col·lectiu de la societat catalana, avui encara no superat per cap altra il·lusió compartida.

Malgrat la insistència de molts dels seus companys perquè es llancés a fer servir el català, ell continua utilitzant el castellà com a llengua d'ús social. Així posa de manifest que si s'aposta com fa la majoria de la gent

per la reciprocitat en l'ús de les llengües la convivència és enriquidora. Catalunya no es pot construir ni contra ni sense el català, però també es pot construir des del castellà. Perquè parlem de la construcció de Catalunya en majúscules, de la seva economia i empreses, dels llocs de treball, de les persones treballadores i els seus drets, dels seus barris i ciutats, o sigui la seva cultura.

Com a sindicalista va entendre que en una economia globalitzada la cooperació esdevé clau i per això va treballar amb els companys de CCOO d'Espanya. Així posava de manifest que els vincles que ens uneixen són importants i superen les moltes rasons que tenim per a la desafecció mútua. El Simón mai va pensar que els problemes de les penúltimes generacions de ciutadans eren provocats per l'arribada de les darreres migracions. Es va implicar en la defensa de les persones immigrants conscient que són els darrers pàries de la terra els que més necessiten la intervenció del sindicalisme, perquè són els que menys força tenen per fer valer per si mateixos els seus drets. Per això rebutjava la utilització de la immigració com a arma electoral i s'indignava quan això ho feia algú situat pretensament a l'esquerra, amb l'argument de treure-li banderes a la dreta.

JAVIER JAÉN

Mai es va contaminar amb els continguts de què sempre s'envolta el poder econòmic

Només des del respecte que s'ha guanyat s'entén el reconeixement que se li ha fet en el seu comiat

Aquesta defensa d'una Catalunya en canvi permanent, oberta a la gent i al món i alhora cohesionada és una altra de les lliçons que ens deixa el Simón. Tots aquests ideals els defensava, confrontant interessos i construint solucions compartides. Passant hores i hores amb els seus, però també amb aquells amb qui s'enfrontava i negociava. Durant tots aquests anys es va deixar influir per maneres diferents de pensar, però mai es va contaminar ni amb les formes ni amb els continguts de què sempre s'envolta el poder econòmic. Sabia que buscar i compartir solucions no significa oblidar qui és la teva gent. I sabia i practicava que sense l'ètica dels mitjans no és possible construir l'ètica dels fins. Només des del respecte que s'ha

guanyat s'entén el reconeixement que se li ha fet en el seu comiat, des d'una gran diversitat social i pluralitat ideològica. El president Pujol, consellers del Govern català, representants d'altres sindicats, associacions o partits polítics, empresaris, advocats, periodistes i sobretot molts treballadors van expressar amb la seva presència aquest reconeixement.

Aquests dies molta gent repeteix que el buit que ens deixa és molt gran i és ben cert. Però que ningú s'equivocui, a la nostra societat, al sindicalisme i a la política hi ha moltes persones que tenen els mateixos ideals i es comporten amb la mateixa ètica. Són molts més dels que ells volen i diuen, malgrat que l'immens soroll i boira en què vivim immersos no ens deixin veure-ho. La darrera aportació que ens ha deixat el Simón amb la seva sobtada i injusta mort és posar cara a totes les persones que com ell dediquen la seva vida a fer millor la dels altres. Potser per això ha estat i és la referència de moltes d'aquestes persones anònimes a qui el Simón ha posat cara i veu tantes vegades.